

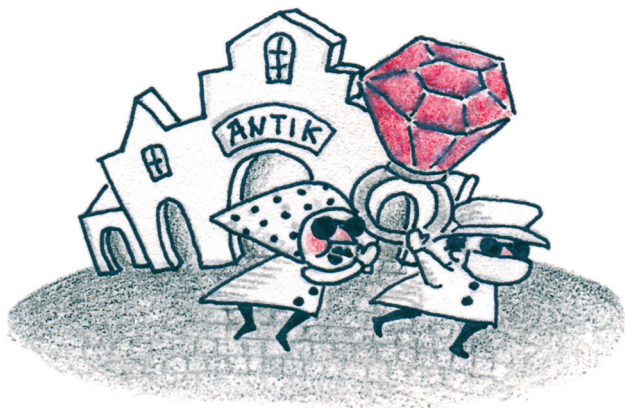
Frantík se představuje potřetí

Možná ho už znáte. Frantík je osmiletý kluk a chodí do třetí třídy. Zatím příliš nevyrostl, při tělocviku stojí poslední v řadě. Zato hlavu má plnou nápadů a fantazie. Vždycky vymyslí něco zvláštního, a navíc umí vyřešit leccjakou záhadu. Dokonce i opravdový detektivní případ!

O prázdninách malý detektiv objevil vzácnou porcelánovou cukřenku, kterou někdo ukradl ze zahradního stolu tety Emilky. A na podzim odhalil dva lupiče, kteří vykradli malé starožitnictví na náměstí.

Ta poslední krádež otrásla celým městečkem. Policie byla tenkrát naprosto bezradná a pan starožitník Jan Pěnkava si v krámku tiše zoufal. Naštěstí se do případu zapojil Frantík. V pátrání mu pomohli dva nejlepší kamarádi – spolužák Matěj a jeho o rok mladší sestra Zdiša. Dětem poradil i bezvadný sochař Ondřej Pitрман. Ovšem k dopadení zlodějů nakonec přispěl hlavně Frantíkův milovaný pes, čtyřměsíční vlčák Kazan.

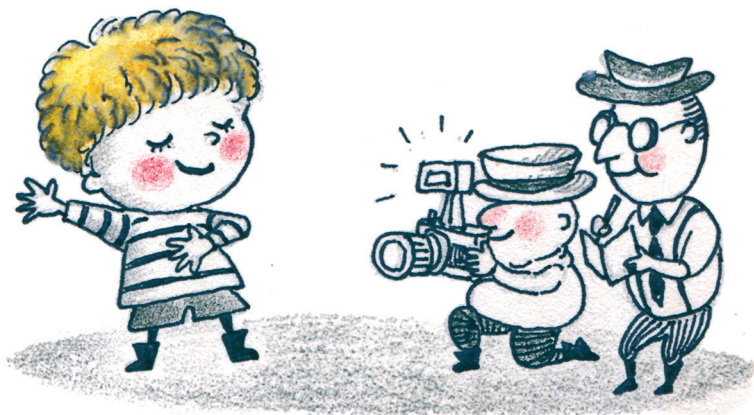

Mimořádná událost způsobila obrovský rozruch. Obyvatelé městečka o ničem jiném nemluvili. Též redaktor místních novin požádal malého detektiva o rozhovor. A tehdy Frantík řekl: „Bez kamarádů a Kazana bych zloděje nevypátral.“

„To je krásná a vznešená myšlenka,“ přikývl uznale pan redaktor.

„Prosím, a napište, že mám Kazana strašně moc rád,“ přál si Frantík.

„Samozřejmě,“ slíbil ochotně redaktor. „A děkuji za zajímavý rozhovor.“

Frantíkovi rodiče byli na synka velice pyšní. Tatínek, vyhlášený čalouník František Lebeda, při čtení rozhovoru dojatě zaslzel. Maminka článek pečlivě vystříhla a schovala na památku. Byla na synka hrdá. Zároveň se o něj však bála. Potají doufala, že se pátrací dobrodružství nebude opakovat.

A přece se znovu stane něco naprosto neuvěřitelného. Něco, co malého detektiva donutí pátrat jako nikdy předtím. A proč? Protože tentokrát bude okraden přímo samotný Frantík.

První sníh, první stopy a vánoční trh na náměstí

Všechno začalo druhý týden v prosinci. Jednoho nedělního rána se Frantík probudil a sotva otevřel oči, spatřil, jak se za oknem snášejí sněhové vločky.

„Sněží! Sněží!“ vykřikl Frantík a honem vyskočil z postele a hnal se k oknu.

Celý dvůr zářil bělostí. Taky tatínkova čalounická dílna, která stála na konci dvora, byla zasněžená. I střechu psí boudy pokryla sněhová nadílka. Ale Kazan ve sněhu dováděl, jako by ho vůbec nestudil. Vyskakoval a vyhazoval čumákem sněhové spršky do vzduchu. Až se najednou zastavil a zadíval se k nebi. Jako by se divil, co odtamtud vlastně padá.

Vždyt' on se narodil v létě a vidí sníh poprvé, uvědomil si Frantík. Vzápětí si ale pomyslel, jak pes od prázdnin povyroste. Tlapky mu zesílily, čumák se protáhl a huňatá srst zhoustla. Nebyl už tak roztomilý jako malé štěně. A přesto se Frantíkovi zdál čím dál krásnější.

Chlapec otevřel okno a do mrazivého povětří zavolal: „Kazane! Kazánku! To je sněhu, vid'. Počkej na mě! Půjdeme na procházku!“

Jakmile se Frantík v kuchyni nasnídal, teple se oblékl, seběhl schody na dvůr a vyrazil se psem ven. Za brankou zaváhal. Když zahne doleva, dojde na náměstí, kde je vánoční trh a kde může

v podloubí zazvonit na Matěje a Zdišu. Ale když zabočí doprava, dostane se za město na zasněženou planinu.

Chlapec se nejdřív rozhodl pro planinu.

Tady bylo nádherně! Sníh přestal padat a na modrém nebi vysvitlo sluníčko. Zasněžená planina se třpytila jako stříbro. A všude takové ticho. Jako bych se ocitl někde na severním

pólu, napadlo Frantíka. Docela sám, jen já a Kazan, zasníl se Frantík, protože on rád sníl. A už si představil iglú, eskymácké obydlí vystavěné ze sněhových a ledových kvádrů. Nato v duchu uviděl bílé medvědy, polární lišky a ojiněné parohaté soby. A ještě si představil sněžné tuleně mručící na zamrzlých krách, než jejich mohutná těla vklouznou do ledového oceánu.

Ale tulení mručení pomalu doznělo a chlapec se opět zahleděl na bílou pláň. Nic víc kolem nebylo. Jen v dálce v údolí zamrzal rybník a za ním se zvedal zachumelený les.

Frantík se vydal kupředu. Poslouchal, jak mu sníh měkce křupe pod nohama. Přitom pozoroval Kazana, který ve sněhu pobíhal sem a tam. I psí stopy kličkovaly pláň křížem krážem. A tu se chlapec otočil a spatřil rovnou čáru vlastních stop.

To je zvláštní, uvažoval Frantík. Stopy ve sněhu jsou vlastně nejnápadnější otisky. Pokud tudy někdo půjde třeba za hodinu, jistě mě podle stop může sledovat. A patrně pozná, že ty menší stopy patří psovi.

Chlapec se sklonil a pozorně si Kazanovy otisky tlapek prohlížel. Chtěl si je zapamatovat, ačkoliv sám přesně nevěděl proč.

Snad že mu připadaly velice pozoruhodné. A pak Frantík učinil něco nečekaného. Zul si jednu zimní botu, vysvlékl ponožku a statečně zabořil bosé chodidlo vedle psí stopy.

Uf, to byla ledárna! Ale Frantík vydržel a s uspokojením obě stopy porovnával. To se někdo podiví, až tyhle dvě stopy spatří, usmál se. A když se obul, začal se s Kazanem honit, dokud sebou blaženě neplácl do sněhu.

Dopoledne na pláni rychle uběhlo. Frantík se psem pospíchal zpátky do města, aby ještě spatřil starobylé zasněžené náměstí s vánočním trhem.

Vypadalo to tu kouzelně. V podloubí visely větve jehličí s kulatými zlatými ozdobami. Uprostřed náměstí přibyly k stánkům další dvě ohrádky! V jedné se procházely ovce, kterým na krku cinkaly kovové zvonečky. Zatímco v druhé ohrádce tiše postávali dva oslíci. A o několik metrů dál stál velký vyřezávaný betlém.

Frantík se nemohl vynadívat. Docela zapomněl na stopy ve sněhu. Teď myslel jen na Vánoce. Najednou se tolik těšil, až přijde Štědrý den. Co asi dostane pod stromeček? Jaký dárek si nejvíc přeje?

Vtom na náměstí zastavil vůz, který přivezl vánoční smrk. Obyvatelé městečka nadšeně ukazovali: „Podívejte! Panečku, ten bude asi hodně vysoký! A víte, že v pět hodin odpoledne se strom rozsvítí?“

„Jupí!“ poskočil si Frantík a ihned zamířil k podloubí, kde zazvonil na Matěje a Zdišu.

„Haló, kdo je tam?“ ozvala se ve sluchátku Zdiša.

„To jsem já, Frantík,“ vychrlil kamarád. „Zrovna dorazil vánoční smrk a v pět hodin ho rozsvítí!“

„Tak se u toho stromu sejdem? Třeba ve tři čtvrtě na pět?“ navrhla Zdiša.

„Bezva,“ souhlasil Frantík. „Ve tři čtvrtě na pět u stromu.“

„A jak se Kazánkovi líbí sníh?“ zeptala se Zdiša.

„Hrozně moc,“ zasmál se Frantík. „Byli jsme na procházce na pláni. Vůbec ho nestudí a pořád si s ním hraje.“

„Jé, to je sladkej ňufínek,“ pronesla něžně Zdiša.

Nato se ozval vážnější Matěj: „Ahoj, Frantíku! Ta Zdiša zase přehání. Nevadí ti náhodou, že říká Kazanovi ňufínek?“

„Kdepak,“ zavrtěl hlavou Frantík. „On sice vyrostl a jako ňufínek nevypadá, ale mně to nevadí.“

„Takže ve tři čtvrtě na pět u stromu?“ zopakoval Matěj.

„Prima,“ potřásl hlavou Frantík a kamarádi se rozloučili.

Věžní hodiny na radnici ukazovaly přesně dvanáct a Frantík si musel pospíšet domů na oběd. Ale už se nemohl dočkat, až se na náměstí vrátí. Kdyby jenom tušil, co strašného se mu tam odpoledne stane.